

Média megjelenés

XXVIII. GébArt Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelep, 2019

<https://www.zaol.hu/kultura/helyi-kultura/hetfon-indul-a-28-gebart-3199104/>

Kéthetes művésztelep 2019. 07. 29. 07:00

Hétfőn indul a 28. GébArt

Magyar Hajnalka

Hétfőn megnyitja kapuit a 28. GébArt Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelep, aminek a Kézművesek Háza ad otthont.

Az ünnepélyes megnyitót július 30-án, kedden 18 órakor tartják. A festéssel és tűzzománccal foglalkozó tábor művészeti vezetője Budaházi Tibor, titkára Prokné Tirner Gyöngyi, tagjai Irene Rung Németországból, Nagy Szilvia Zalaegerszegről, Olajos György és Pataki Tibor Budapestről, Borbély Károly Ravazdról.

A közel kéthetes művésztelep zárókiállítással fejeződik be, ami augusztus 9-én (péntek) 18 órakor nyílik a hangversenyteremben. A merítés a szokásosnál nagyobb lesz, a friss anyag mellett ugyanis az elmúlt öt év terméséből is válogatást kínálnak.

<https://www.zaol.hu/kozelet/helyi-kozelet/megerkeztek-a-muveszek-a-kezmuvesek-hazaba-3203007/>

GébArt 2019. 07. 31. 09:00

Megérkeztek a művészek a Kézművesek Házába

Magyar Hajnalka

A Kézművesek Házában megkezdte munkáját a 28. GébArt Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelep.

A tegnapi megnyitón a tábor művészeti vezetője, Budaházi Tibor valamint titkára, Prokné Tirner Gyöngyi köszöntötte a résztvevőket. Jelesül Irene Rungot Németországból, Nagy Szilviát Zalaegerszegről, Olajos Györgyöt és Pataki Tibort Budapestről, valamint Borbély Károlyt Ravazdról.

Fotó: Pezzetta Umberto

A festéssel és tűzzománccal foglalkozó, közel kéthetes művésztelep zárókiállítással fejeződik be, ami augusztus 9-én (péntek) 18 órakor nyílik a hangversenyteremben.

Gébárti lépések a teljesség felé 2019. 08. 03. 20:00

Az ország minden tájáról érkeztek művészek a GébArt művésztelepre

Magyar Hajnalka hajnalka.magyar@zalaihirlap.hu

„Vagyok, ami vagyok, maga a zárt és végtelen, a tele és az üres, a kezdet és a vég – a teljesség.” A. J. Christian idézetét választotta mottónak a 28. GébArt művésztelep, amelynek résztvevői idén is Budaházi Tibor művészeti vezetővel az élen alkotnak a Gébárti Kézművesek Házában.

Kik ők és mit képviselnek? Erről villan fel néhány szikra, életük, pályájuk ívéből. A teljesség igénye nélkül...

Budapestről érkezett a Munkácsy-díjas Olajos György grafikus és festőművész, aki középiskolai tanulmányai nyomán akár egy villamosenergia-erőművet is el tudna indítani, ehelyett azonban egész életében alkotott. A művésztelep témáját mintha rá szabták volna, hiszen iránymutató ideája épp a teljesség. Tán ez készítette arra, hogy a vizualitás számos válfajában elmélyedjen. Grafikusként végzett a főiskolán, de készített szobrokat, plakátot, szőtt fonalat és papírt, a színek értelmezését pedig filozófiai, etikai tartalmakkal dúsította. Művei mögött hatalmas intellektuális és érzelmi gyürkőzés húzódik meg, aminek mélységéről és összetettségéről gyakran csak ő maga tud. De ez nem olyan nagy baj... – mondja.

Olajos György vásznat alapoz, a háttérben egy kész festménye

Gyakorta alkalmaz bárhol fellelhető ősi szimbólumokat, motívumokat, evvel is a világban uralkodó egységet törekszik felmutatni. A nyolcvanas évek végén többször időzött Kubában, legnagyobb köztéri munkája – egy 28 méter átmérőjű tér, 16 méteres napórával – is ott található.

– Előtte a fényeslitkei iskola falára készítettem egy napórát világfával, ezt követően kaptam a kubai felkérést egy gyönyörű helyre. De buddhista sztúpában is található bronz domborművem, amit a Dalai Láma szentelt fel. A feleségemmel akkor vártuk a harmadik lányunkat, ő is kapott az áldásból... – meséli.

A Győr melletti Ravazdról érkezett Borbély Károly, akinek életében egyggyé olvadt az alkotás és a művészeti nevelés.

Borbély Károly a fehér univerzum fehér bolygóját „vakolja”

– Nem látok nagy különbséget a kettő között, a tanítás és az alkotás egyaránt kreatív szituációk egymásutánja, folyamatos felfedezés, aminek mi magunk és a tanítvány ugyanúgy alanyai vagyunk. Izgalmas játék mindkettő – szögezi le a győri Széchenyi István Egyetem Apáczai Csere János karán tanító festőművész, terapeuta. – Kezdetben jobbra grafikával foglalkoztam, de tanítás közben olyan szépeket mondtam a színekről, hogy egyszer csak kezembe kérezkedett a paletta. A tanítás döböntett rá arra is, hogy a művészet jóval több kreatív képességfejlesztésnél, gyógyító erővel bír. Olyannyira erős volt bennem ez az érzés, hogy elvégeztem egy ötszemeszteres művészetterapeuta-képzést. Nagy kaland volt, a végére magyarázatot és megerősítést kaptam, a művészet messze több, mint manualitás, hihetetlen erőket ad vissza az embernek. Mindemellett életem fontos része a ravazdi szőlő és pince, a napsütés általában ott talál. A műterembe legtöbbször csak „parasztünnepen” megyek, vagyis amikor esik... Nekem így kerek az élet, a szőlőmunkában is képes vagyok megélni a teljességet, hiszen ősi, spirituális gyökereket érintünk általa. Gondoljunk csak a metszésre, az oltásra. Na jó, izzadtan és görnyedve azért nem találom mindig ilyen emelkedettnek...

Pataki Tibor Munkácsy-díjas festő és grafikus ugyancsak budapesti.

Pataki Tibor a tó szín- és fényjátékát olvasztotta képpé

– Gyerekkoromban gyakran megfordult nálunk Mata János, a Kukori és Kotkoda rajzolója, így aztán én is rajzfilmes akartam lenni. Emellett szenvedélyesen gyűjtöttem a képregényeket, össze is varrtam a százdarabos gyűjteményemet. Ez volt az első művészkönyvem... De elcseréltem négy csapágyért, mert akkor tört be hozzánk az egy szál deszkából és négy csapágyból álló „gokart”. A képregény

azonban nem tűnt el az életemből, később még tojásra is festettem ilyen. Apám ellenezte a művészpályát, így a pénzverdében ötvös-ezüstműves szakmunkásnak tanultam, ami nem volt haszontalan. Később már nem kellett szülői engedély, s elsősre bejutottam a főiskolára, de nem tartott sokáig. Valaki valamiért feljelentett, s negyedmagammal kirúgtak. Elvittek katonának, de időközben Domanovszky Endre helyett Somogyi József került a képzőművészeti főiskola élére, s azonnal üzent, hogy visszavárnak. A 70-es években megvoltak a módszerek, hogy miként lehetett kiugrani a seregből, a Róbert Károly körüti katonai kórházban tele volt hozzám hasonlókkal a „sumáktér”. A következő szemeszterre ott voltam a főiskolán.

Pályája a papír, a művészkönyv és a tanítás körül forgott. Neki köszönhető a háború utáni első origami oktatókönyvek, majd hosszú időn át volt a művészkönyvalkotók társaságának elnöke. Ma is az foglalkoztatja leginkább, mire képes a könyv, ha képzőművészeti szimbólumként, matériaként dolgozunk vele. A táborban azonban fest, pályájának ez is fontos szelete.

Nagy Szilvia, a zalaegerszegi Ady-iskola művésztanára szintén vargabetűvel választott pályát.

Nagy Szilvia legújabb tűzzománcán dolgozik

– Az életemben mindig nagy szerep jutott az iránymutató mestereknek, tanároknak – idézi fel. – A közgazdasági szakközépben például Lepsényi Imre tanár úr ébresztett rá, hogy a könyvelés és a számvitel nem az én világom, legyek inkább rajztanár. A pécsi főiskolán Morvay László grafikus és zománcművész fakultációján csodálkoztam rá a tűzzománcra, s ez a vonzalom azóta is betölti az életemet. Sokat tanultam a zebegényi Szőnyi szabadiskola zománcos képzésein, egri művésztelepeken, s itthon, saját magamtól, a kemencémmel kettőben eltöltött kurzusokon. A tűzzománcok általában színesek, de engem az izgat igazán, miként lehet grafikus tartalmakat megjeleníteni ezzel a technikával.

Irene Rung Németországból érkezett, de Csornán látta meg a napvilágot, és Soltvadkerten nevelkedett. Már az általános iskolát is művészeti tagozaton végezte. Németországba került, ahol kijárta a művészeti akadémiát, s Berlinben kreatív terápiát is tanult.

Irene Rung lendületes munkái energiától duzzadnak

– Dolgoztam kórházban, ahol a fájdalmat igyekeztünk legyűzni művészetterápiával, majd a bajor női börtönben is tartottam órákat. Eleinte kicsit féltem, hiszen súlyos bűnökért ültek ott asszonyok, de az eredmények felbátorítottak. Több főiskolán is tanítok, számos kiállításunk volt fémszobrász férjemmel, főként Olaszországban. De a zalai táj is ismerős számunkra, testvértelepülési kapcsolatoknak köszönhetően nyolc éve járunk Bocföldre és Bakra. Így vettük hírét a gébárti művészeti központnak, ami első látásra lenyűgözött bennünket. Büszke vagyok, hogy idén én is tagja lehetek a művésztelepnek.

Férje, Jürgen Krass pedig júniusban a gébárti kovács tábornak volt vendége, s mint arról már beszámoltunk, saját verziót készített a Trónok harca kardokból álló Vastrónjáról.

Az utóbbi öt évben Budaházi Tibor a művésztelep vezetője, a meghívotti kör is a hozzá hasonló felfogásban alkotó művészeket ölelte fel. A Partiumból származó alkotó jól ismert e tájon, hiszen már a nyolcvanas évek óta Zalaegerszegen él.

Budaházi Tibor több elemből építi fel új művét Fotók: Pezzetta

– Máig betartott alapelvem, hogy minden egyes nap dolgozom, nincs ez másként a művésztelepen se – hallunk tőle egy alapvetést. – Pályám során számos irányba elkalandoztam, a festészet és a grafika mellé odaszegődött a szobrászat, a kerámia, a művészkönyv. A kor haladtával egyre fontosabb lett számomra a rend, hiszen a művészetben ez által mutatható meg, mit tartunk fontosnak. Arra törekszem, hogy minél koncentráltabbak, redukáltabbak legyenek a képeim, legyen rajtuk egyensúly, szigorúság. Picasso és Barcsay Jenő kettős vonzása hat rám, mindig áhítottam az előbbi szabadságát, de lenyűgöz utóbbi szikár következetessége is. Itt a

művésztelepen szintén sokféle törekvés fonódik egyggyé, de épp ettől pezsgő a szellemi közeg és inspiráló a munka.

Az elkészült műveket az alkotótábor zárókiállításán láthatjuk, ami augusztus 9-én, pénteken 17 órakor nyílik a hangversenyteremben. A tárlat, amit Horváth M. Zoltán képzőművész nyit meg, kitekint a GébArt elmúlt öt évére, válogatást nyújtva a gazdag kollekcióból.

Zalaegerszegi Televízió

M5 Híradó, 2019. 07. 31. <https://zegtv.hu/hatartalan-muveszet/>

Híradó, 2019. 07. 31. <https://zegtv.hu/hirado-11994/?video=A1TjmPlzDfM>